

Глобалните проблеми, с които се сблъсква човечеството (разрушаването на околната среда, климатичните изменения, енергийният проблем, проблемът с международния тероризъм и пр.) обективно изискват координация на научноизследователската дейност на регионално и глобално равнище.

"Изтичането на мозъци", личните връзки. Предизвикващият в последно време много тревоги и спекулации феномен "изтичане на мозъци" може да играе положителна роля за установяването на устойчиви връзки на сътрудничество на български учени с чуждестранните научни центрове, за по-тясната интеграция на българската наука към световния научноизследователски процес. Емигрантите, достигнали определено положение в науката на приемащата страна, стават катализатори на международното сътрудничество (както нееднократно беше наблюдавано например в случая на емиграция от Китай и в последно време - от Русия), като се превръщат и във важен канал за обмен на научна информация. Те от своя страна могат да канят стажанти и докторанти от своята бивша страна.

Фундаментални изследвания. Развитието и разширяването на международното сътрудничество в областта на фундаменталните изследвания се проявява като реализация на "роговата същност" на академичната наука. Научната дейност по своята природа има универсален наднационален характер. Ръстът на научното знание, в която и да е област на изследване, а особено в сферата на фундаменталната наука, е резултат от съвкупните усилия на цялата световна научна общност, а тази световна научна общност оценява и приема новите научни постижения, превръщайки ги в част от установеното човешко знание.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ Науката може да се разглежда като глобален механизъм на социалната памет с единни системи на натрупване на знания, обслужвани от международната общност на учените. Ето защо ликвидацията на изкуствените междунационални бариери (политически, идеологически, икономически, митнически), свободата на придвижване, развитието на системите на транспорт и комуникации, създаването на организационни и финансови предпоставки - всичко това закономерно води до бързото развитие на международното научно сътрудничество и формирането на единна система на академичната наука в най-силно интегрираните региони на света (Западна Европа, Северна Америка).

Тази тенденция се наблюдава особено активно от началото на 70-те години на нашия век и днес се разгръща с ускорен темп и в